

РЕЦЕНЗИЯ

от проф. д. изк. Симеон Недков Недков, преподавател по Краезнание
в катедра „Библиотекознание, научна информация и културна политика“
при Философски факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“
на ДОКТОРСКА ДИСЕРТАЦИЯ

на тема: **„Краезнанието в България: библиографско-книговедски подход“**

за присъждане на научната степен „Доктор на науките“

на доц. д-р Цветанка Христова Панчева

1. Представяне на дисертантката.

1.1. Образование и обучение.

Доц. д-р Цветанка Панчева завършва висшето си образование в Санкт Петербург и през 1981 придобива магистърска степен по специалност „Библиотекознание и библиография“. През 1994 г. успешно защитава дисертация на тема „Съвременно състояние и проблеми на организацията на краеведската библиотечно-библиографска дейност“, а през 1999 г. се хабилитира с труда си “Тенденции в развитието на научно спомагателната библиография” по Научна специалност: 05.08.35 – Книгознание, библиотекознание и библиография и заема длъжността ст. н. с. II степен в Националната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“.

Нейната дългогодишна професионална кариера се развива именно в Националната библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“, където работи от 1981 г. до 2014 г., с едно малко прекъсване от две години, когато е заместник директор на Столична библиотека (1994-1996). Тя израства професионално като заема последователно следните длъжности: методист в Научно-методичния център (1981-1983); научен сътрудник в Научно-методичния център (1983-1988); ръководител на Центъра за национална библиография (1988–1992); ръководител на Научната секция по библиотекознание (1992-1994); научен сътрудник д-р в отдел „Ретроспективна библиография“ (1996-1999); ст. н. с. II ст., началник отдел „Ретроспективна библиография“ (2000-2009); ръководител на направление „Дигитална библиотека“ (2009-2014). Същевременно тя е и Научен секретар на Национална библиотека „Св. Св. Кирил и Методий“ от 2004 г. до 2014 г., както и Научен секретар на Специализирания

научен съвет по библиотечно - информационни науки към ВАК от 2005 до 2010 г. Професионалните ѝ интереси са свързани с различни тематични области, предимно в сферата на краезнанието и библиографията, а в последните години и с въпросите на дигитализацията на книжовното наследство в библиотеките.

През 2014 г., след спечелен конкурс за доцент в катедра „Библиотекознание, научна информация и културна политика“, тя става щатен преподавател на Катедрата, след като е била нейн хоноруван преподавател по дисциплината „Краеведска библиография“ от 1994 г. Сега е преподавател по следните дисциплини: за ОКС „Бакалавър“ – „Въведение в дигитализацията“, „Дигитализация на културното наследство“, „Методика на библиографското изследване“, „Краеведска библиография“; за ОКС „Магистър“ – БИНКП (за специалисти по БИН) – „Интеграция на културните институции на регионално равнище“, „Международни дигитални библиотеки и портали“, като е и ръководител на тази магистърска програма; ОКС „Магистър“ – БИТ (за неспециалисти по БИН) – „Въведение в библиографията“ и „Дигитализация на културното наследство“.

1.2. Участия в организации.

Доц. Цветанка Панчева е член-основател на Съюза на краеведите в България (от 1991) и дългогодишен член на Управителния му съвет; член е на Българската библиотечно-информационна организация (от 1990); Член на Национален съвет по дигитализация на културното наследство (2012-2014, до закриването му); Член на УС на Международната асоциация по българистика (от 2014).

1.3. Публикации:

По темата на дисертационния труд доц. Цветанка Панчева има 2 учебника - в съавторство: „Библиотечно, справочно-библиографско и информационно обслужване“ (София, 2013, 276 с.), като тя е автор на частта „Краезнание. Краеведска справочно-библиографска дейност“; „Услуги на модерната библиотека“ (в 3 изд. – 2011, 2012, 2013) - Модул 3 „Електронни ресурси и услуги с местно съдържание“. За периода от 1983 до 2018 г. тя има над 70 публикации, като към автореферата на дисертационния труд е приложила 21 студии и статии, както и съставителството на един краеведски сборник. Приложеният списък с публикации показва дългогодишен интерес към темата и осветляването ѝ от различни гледни точки.

2. Оценка на Дисертационния труд.

Доц. д-р Цветанка Панчева е първият изследовател в България, който се заема с отговорната задача да напише и защити докторска дисертация по „Краезнание” за присъждане на научната степен „Доктор на науките“. Българското краезнание има вече двувековна история и необходимостта от подобно изчерпателно изследване беше отдавна назряла. В отделни изследвания на други автори частично се анализират краеведските публикации, издадени през различните исторически епохи. Доц. Панчева е първият университетски преподавател, който проучва цялостното развитие на краезнанието в България на базата на книжнината, посветена на отделните селища и региони на страната.

Авторката е изградила труда си на базата на дългогодишната си изследователска и преподавателска практика, на експертния си опит в областта на краезнанието и на националната библиография като пресича в рамките на изследването тези си компетентности на краевед и библиограф и с познанията си в областта на дигитализацията на културното наследство.

Предметът на настоящия дисертационен труд е българската книжнина и по-точно онази нейна част - краеведските книги и периодични издания, съдържаща голяма по обем и съществена по значение местна информация, а **обектът** – ретроспективната и текущата национална библиография, чрез които Цветанка Панчева достига до подробното и задълбочено изследване на обекта си.

Като **основна цел** на дисертацията си тя изследва развитието на краезнанието в България от първите негови стъпки по време на Българското възрождане до настоящия момент (до края на 2017 г.) именно през призмата на книжнината – най-трайният и съхранен във времето белег за краеведска изследователска и популяризаторска дейност. За постигането на тази цел докторантката си поставя следните **задачи**:

1. Да се очертае ролята и значението на краеведската книжнина както за развитието на местната общност, така и за решаването на големи и важни национални въпроси във всеки един конкретно взет хронологичен период;
2. Да се покаже, чрез анализа на множество отделни значими издания, че краеведските проучвания не са само дело на местната общност (както това е в голяма степен характерно за краеведските проучвания в чужбина), а са в изследователското поле на учени и творци с национална значимост и приноси;

3. Да се потърсят и изтъкнат онези национални идеи и доктрини, към които краезнанието присъединява своите търсения и резултати, защото точно те го правят устойчиво научно-практическо направление, останало актуално като проблематика в различните хронологични периоди;
4. Да се анализират спецификите в тематиката на самите краеведски изследвания, които произтичат както от особеностите на историческия период, така и от географските характеристики на регионите;
5. Да се очертае огромната роля на местния периодичен печат за информационната осигуреност на краеведските проучвания в различните хронологични периоди;
6. Да се проследят трансформациите в самата парадигма на краезнанието в отделните периоди от развитието му, превръщащи го от отраслово (предметно) в комплексно краезнание;
7. Да се използват възможностите на библиографията като изследователски метод за проучване на краеведската книжнина;
8. Да се попълнят празнотите в националното библиографско отразяване на краеведската книжнина, чрез преглед „de visu” на важни за краезнанието научни периодични издания от следосвободенския периодичен печат, с цел библиографско отразяване и анализ на статиите от него.

Трябва веднага да подчертаем, че докторантката се справя много добре и всички поставени в увода на дисертацията задачи са изпълнени в тяхната пълнота.

Главната особеност на рецензирания труд е големият хронологичен период, в който се изследва развитието на краезнанието в България – от зачатъчните му проявления в предвъзрожденската епоха и основните му белези през Възраждането, през постиженията му в Следосвободенския период и до края на Втората световна война, новите му идеологически основи в годините на тоталитаризма и поредния му възход в периода на демократични промени. Широките граници са избрани от докторантката съзнателно. На първо място, защото подобно мащабно проучване не е правено и от там е основният му принос. На второ място големият хронологичен период позволява издадената краеведска книжнина да се погледне чрез по-голяма историческа перспектива, като по този начин се откроят определени закономерности, които убягват на изследователи, които разглеждат проблемите за по-кратки периоди. Докторантката отбелязва, че осъществяването на подобно по мащабите си изследване на книжнината за

толкова голям хронологичен период не би било възможно без развитието на информационните технологии, които са ѝ позволили да осъществи проучване чрез отдалечен достъп на пълните текстове на голям брой книги и особено на периодични издания и на други информационни ресурси в техния дигитален формат. Благодарение на това тя е успяла да направи книговедски анализ на стотици издания и да цитира възлови за краезнанието текстове от тях.

Докторантката прилага комплексна методология, която включва общонаучни методи: наблюдение, издирване, систематизация и обобщение на документални източници, сравнителен метод на проучване на български и чуждестранни източници, книговедски анализ и синтез. Широко са приложени и библиометрични подходи за извличане, обработка и обобщение на количествена информация за документалния поток, свързан с краезнанието, като данните са изцяло по библиографски източници. За целта са използвани печатните и електронните издания на текущата и ретроспективната национална библиография на България и особено данните от нейните показатели, създадени на топографска основа. Подходът на докторантката е оригинален, защото както тя самата подчертава, библиографията се явява от една страна фундамент на библиометрията, т.е. на количествения анализ на книжнината, а от друга – евристичен компонент за идентифициране на дигитализирания краеведски документ, с цел последващ негов книговедски анализ.

Библиографски методи са използвани и при аналитичната разработка на 12 заглавия на научни списания от Следосвобожденския период (тъй като ретроспективната национална библиография не разполага с подобни сведения), чието съдържание е анализирано за наличие на краеведски статии и те са библиографски цитирани в текста на Втора глава, което повишава значително нейната информационна стойност.

Изследването се базира на общо 6 отделни емпирични библиометрични проучвания, провеждани в продължение на дълъг период от време. Част от резултатите им са апробирани чрез доклади на национални научни форуми и са публикувани в три научни издания.

Работната ѝ хипотеза, че краезнанието в България успява да се запази и развие като устойчиво направление и в науката, и в обществения живот на селищата и районите, защото във всеки отделно взет исторически период то успява, извън същността си да бъде източник на местна информация, да бъде и в подкрепа на важна национална или

политическа идея, която му осигурява по-голяма авторитетност или популярност, е убедително доказана от докторантката чрез анализа на краеведската книжна продукция.

Теоретичните обобщения и приложните резултати от цялостното обобщено изследване се използват, освен в цитираните в автореферата нейни публикации, също и в учебното съдържание на преподаване на авторските академични дисциплини „Краеведска библиография” (ОКС „бакалавър“, специалност „Библиотечно-информационни науки“) и „Дигитализация на културното наследство” (ОКС „бакалавър“, специалност „Библиотечно-информационни науки“).

Дисертационният труд се състои от увод, четири глави, заключение и библиография, в общ обем от 347 страници. Библиографско-статистическата информация е обобщена в 29 номерирани таблици и 10 фигури, разположени в текста. Книговедският анализ е направен на основата на проучване на самите краеведски издания, в резултат на което са направени 417 цитирания под линия. В края на дисертационния труд са приложени използваните в хода на разработката електронни ресурси и литература – общо 195 заглавия, 164 на кирилица и 31 на латиница.

В **увода** са очертани актуалността на темата в контекста на две съвременни перспективи – съхраняване на местната идентичност в условията на глобализация и използването на новите технологични възможности за опазване и осигуряване на достъп до местното културно наследство. Разгледани са целта и задачите на изследването, неговият обект и предмет, обърнато е внимание на обхвата и методологията му, както и на апробацията на резултатите от анализа на емпиричните данни. Представена е структурата на дисертационния труд, която следва историческото развитие на самите краеведски проучвания и на литературата за тях, както и промените, които краезнанието претърпява и като научна област и като широка обществена дейност.

Конструкцията на четирите глави е подчинена на обща идея за представяне на краеведската книжнина:

1. Изследване в рамките на конкретен хронологичен период, съобразен с общоприетата историческа периодизация на България и основните ѝ характеристики; търсене проекциите на краезнанието върху тях;

2. Очертаване на общата библиографско-статистическа картина - поотделно за краеведската книжнина и за периодичните издания, в които се публикуват краеведски статии. Тя се основава на данните на националната библиография за: топографски обхват на краеведските изследвания в съответния период; тематика; видове издания; авторство; издателски характеристики и др;

3. Подчертаване кръга от институции, осъществяващи краеведски проучвания и техния профил;

4. Проследяване измененията в подхода към краеведските изследвания в конкретния исторически период и изясняване на причините, които ги пораждат;

5. В резултат на анализа на библиографските данни за краеведската книжнина се открояват съществените приноси на краезнанието в даден исторически момент и се прави опит за описване на промените, които настъпват в теоретичното му осмисляне, за да се запази то като наука и дейност дори при сериозни изменения в държавното и политическото устройство на страната ни.

Към всяка глава са изведени изводи, произтичащи от библиографско-книговедския анализ.

Глава първа. Възникване и развитие на краеведската книжнина през Възраждането. В нея докторантката изследва общата библиографско-статистическа картина на краеведската книжнина от епохата на Възраждането, произтичаща от библиографския анализ на репертоара „Българска възрожденска книжнина”, а също от проучването на книгите с краеведска информация, писани от видни български възрожденци. Посочените данни, че във възрожденските книги има краеведски сведения за 260 населени места, а в периодичния печат за около 760 селища или райони в днешна България и извън нея, показват големия обхват на краезнанието през Възраждането и важността му за обозначаване чрез тези материали на границите, в които живеят българи.

Интересен е и анализът на данните за спомоществувателите на български книги и периодични издания. Обобщени са сведения за финансово подпомагане на книгоиздаването, постъпили от 1196 селища, 789 от които са на територията на днешна България и 407 – извън нея, като данните са разпределени по страни. Така се очертават ясно, териториите с компактно българско население – в Македония (в 150 селища на която има спомоществуватели на български издания), Северна Добруджа, Бесарабия, Сърбия, Гърция, Турция.

Приноси в първа глава са също подробните анализи за краеведските сведения в изложението на Петър Богдан от 1640 г., което до сега в този аспект не е проучвано и на свещеник Константин Иконом от 1819 г., което също не е било обект на анализ като краеведски източник. Краеведската литература е изследвана в три раздела - описания на отделни селища и региони; етнографски, фолклористични и езикови проучвания; програмни насоки за краеведски проучвания. Така Панчева изгражда една цялостна картина на възрожденското краезнание с неговата многопрофилност, поставя акцент

върху най-ярките му представители, разглежда подробно източниците, в които се обосновават методологичните му основи (Ю. Венелин, Г. Раковски, М. Дринов), предопределящи в известна степен бъдещото му развитие.

Глава втора. Разцвет на краеведската книжнина в периода на новата българска история (от Освобождението до края на Втората световна война). Краеведската книжнина през този период също е подчинена на по-мощните общонационални идеи. Затова докторантката проследява общата библиографско-статистическа картина и прави конкретен анализ на съдържанието и авторството на издаваните в периода след Освобождението на България и до края на Втората световна война разнообразни по вид издания и публикации с краеведска тематика. Особено внимание е обърнато на зараждането и развитието на различните науки и на мястото в тях на краеведската тематика. Библиографски принос в тази глава е посочването на много голям брой краеведски статии от научните периодични издания и групирането им според тяхната тематика, с което се изваждат „на светло” по-малко познати, а важни за краеведството източници. Посочват се и се коментират неизвестни данни за местните институции, взети от базата от данни на ретроспективната национална библиография на официалните издания, като по този начин се подчертава възможността за използването на подобни материали за реконструкция на живота в отделните населени места. Друг изследователски акцент в тази глава е подчертаването на краеведската информация, съдържаща се в мемоарната литература, като отново за основа на изследването е използван конкретен библиографски източник.

Глава трета. Особености на краеведската книжнина в периода на тоталитарно управление (1944-1989). С утвърждаването на новото държавно устройство и новата идеология започват и сериозни промени в посоката на научните изследвания в България. Те се отразяват пряко върху антропогеографията, която е заклеймена като буржоазно и реакционно течение в географията. Обявяването на антропогеографията за исторически обречена, замираща школа става по внушение и по модел на бившия СССР, където още през 1929 г. „Географията на човека“ е снета като учебна дисциплина в Московския университет. Проследявайки общата библиографско-статистическа картина на краеведската книжнина за периода на социализма (1944-1989) докторантката стига до следните тенденции в развитието ѝ: Издаването на краеведски книги и местни периодични издания е подчинено на общите характеристики на тоталитарната държава и най-вече на тези, свързани с: централизацията на процесите на книгоиздаването; осъществяването на идеологически контрол върху тематиката и

съдържанието на издаваната краеведска книжнина; умишленото развитие на популярните ѝ жанрове. В този контекст следва да се разглежда и приобщаването на краезнанието към историческите науки, които са най-силно наточарени с идеологически и превъзпитателни функции, особено в първите три десетилетия от периода;

Изследваният период обаче не е хомогенен, особено по отношение на идеологическия контрол над издаваните краеведски текстове и цитираните източници потвърждават тази авторова констатация.

Разглеждайки тази част от дисертационния труд е уместно да се отбележи, че подобни количествени данни се обобщават за първи път, а те нагледно потвърждават как една научна област може в значителна степен да се канализира като широко обществено движение, което да се направлява чрез различни държавни и обществени механизми, за да служи за укрепване на властта.

Глава четвърта. Развитие на краеведската книжнина в периода на демократични промени (1990-2017). Тук докторантката отчита, отново на анализа на данните от националната библиография, как краезнанието се измъква от опеката на държавата, как то търси и намира нова форма на институализация – чрез доброволното сдружаване на неговите представители през 1991 г. в Съюз на краеведите в България със свои подразделения, изградени на териториален принцип. Докторантката проследява общата библиографско-статистическа картина на краеведската книжнина за периода на демократично развитие в България (1990-2017). Чрез обобщаване на данните от две отделни свои емпирични изследвания, провеждани в различни периоди, тя очертава някои основни тенденции в развитието ѝ: Издаването на краеведски книги и местни периодични издания е благоприятствано от цялостното развитие на книгоиздаването, от увеличени броя на издателствата (вкл. местни), от разгръщането на частната издателска инициатива, от възможността авторите сами да финансират и издават книгите си. Този процес на експлозивен растеж, характерен за началния период на демократични промени, обаче, постепенно се успокоява, стабилизирайки се на едни високи издателски нива, осигуряващи постигане на устойчивост в обемите на издаваните краеведските книги и заглавия на местни периодични издания. Забелязани са и са подчертани и новите насоки в развитието на краезнанието - нови тематични акценти, дигитални технологии, нова парадигма, свързана с опазване и достъп до местното културно наследство.

Заклучението дава обобщена картина на резултатите от изследването и потвърждаването на работната хипотеза.

Библиографията и използваните електронни ресурси, както и големият брой цитирани първоизточници под линия са сериозна заявка за мащабност и задълбоченост на извършеното изследване.

3. Оценка на научните резултати и приносите на дисертационния труд.

Приемам формулираните от докторантката научно-теоретични и научно-приложни приноси и считам, че те са представени точно и коректно и изхождат пряко от резултатите на научното ѝ изследване.

Научно-теоретични приноси:

1. Теоретично е изяснена същността на краезнанието като научноизследователска област, която силно се влияе от:
 - А) обекта си на изследване (вида на топосите и големината на територията);
 - Б) хронологичния отрязък от време, в който се развиват проучванията и доминиращата в този период научна област, към която причисляват краезнанието (история, география, етнография и др.);
 - В) от контекста на развитие на подобни изследвания във водещи европейски държави.

Намирам този принос за много важен, защото краезнанието в България никога не е разглеждано именно в такова триединство, а то позволява да се разберат и оценят обективно неговите лъкатушения във времето.

2. Очертани са всички промени в парадигмата на краезнанието в България, които са подвластни на неговата същност.
3. За пръв път краезнанието в България е разглеждано чрез библиографски описаната книжнина и периодичен печат, което дава възможност за сравнения и обобщения на данни, базирани на функциите на Националната библиография на България – идентифицираща, документираща, информационна, познавателна, статистическа, а също в качеството ѝ на „свидетелства на националната памет“. Този подход е много подходящ за изследвания на книжнината в определен териториален, езиков, хронологичен, тематичен, видов или друг разрез, защото гарантира достоверност на извлечената статистическа информация, тъй като зад нея стоят конкретни библиографски данни за съществуващи първоизточници.
4. Дисертационният труд е приносен и заради големия темпорален диапазон на проучването, който дава възможност да се огледат в по-голям мащаб процесите, протичащи в българското краезнание от една страна, а от друга да се очертаят

спецификите на конкретни времеви отрязъци, на фона на общите исторически събития и териториални разновидности.

Както вече беше изтъкнато в настоящата рецензия самите хронологични граници на труда респектират и дават възможност да се очертаят по-ясно самите мащаби на българското краезнание.

5. Библиометричният анализ е допълнен със съдържателно и книговедско проучване на голям брой краеведски печатни издания и публикации, прегледани „de visu”, като е изтъкнат приносът на видни възрожденци, учени, просветни дейци, творци за развитие на краеведската тематика в българското книгоиздаване и периодичен печат.

Научно-приложни приноси:

6. Дисертационният труд има и научно-приложен принос, който е важен за развитието на краеведската библиография, особено за периода от Освобождението до края на Втората световна война, за който период няма създадена национална библиография на статии. Текстът на дисертационния труд изобилства с подробни библиографски сведения за краеведски книги и особено на краеведски статии от периодични издания с утвърден научен профил, като само цитиранията под линия са над 400.
7. Особено ценно за бъдещите изследователи на краезнанието в България е библиографското представяне на краеведските студии и статии от 12 научни периодични издания за целия период на издаването им, сред които са „Сборник за народни умотворения, наука и книжнина”, „Периодическо списание на Българското книжовно дружество”, „Архив за поселищни проучвания”, „Известия на Варненското археологическо дружество”, „Минало”, „Беломорски преглед”, „Векове”, „Родина”, „Родопски напредък” и др.
8. Библиографско постижение е също идентифицирането (посредством сравнение на текстове, проучвания в дигитални библиотеки, установяване на инициали, псевдоними и др.) на авторството на изтъкнати възрожденски и следосвобожденски творци, публикували анонимно или под псевдоними и инициали.
9. Трудът има научно-приложен принос и при изграждане на учебното съдържание на курсовете „Краеведска библиография” и „Дигитализация на културното наследство” (ОКС „бакалавър“, специалност „Библиотечно-информационни науки”).

4. Литературна осведоменост и компетентност на докторанката.

Дисертацията и публикациите по нея са написани в специфичен авторски стил. Използваните информационни източници са цитирани коректно. Внимателният анализ на съвкупната научна продукция на докторантката позволява да се направи изводът, че посочените в автореферата научни и приложни приноси са изцяло нейно лично дело.

5. Оценка на публикациите по дисертацията.

Разработваните в дисертационния труд проблеми са публикувани в 21 научни статии. Те позволяват да се изгради цялостна представа за получените резултати и осигуряват необходимата публичност на приносите и авторските претенции. Публикациите са и свидетелство за формирането на докторантката като учен, който последователно и все по-задълбочено изследва краеведската проблематика, а също за стремежа ѝ да търси нови подходи към темата, произтичащи от изменената информационна среда, в която краезнанието се развива.

6. Оценка на автореферата.

Авторефератът към дисертационния труд вярно и точно отразява неговото съдържание, резултатите от изследването и приносните моменти. Той осигурява необходимата публичност на полученото ново знание и дава възможност на научната общност да даде критична оценка на научните и приложните приноси.

7. Препоръки и въпроси.

Изхождайки от оценката ми за труда препоръчвам неговото издаване като монография, както и създаване в бъдеще на отделно учебно помагало по краезнание и краеведска библиография, което да подпомага по-активно учебния процес. Намирам, че предложената тематика е много подходяща учебното помагало да се създаде и в електронен вариант, за да се използват по-пълноценно дигитализираните краеведски първоизточници, които се цитират в настоящия дисертационен труд. По този начин би се увеличил и интересът към преподаваните краеведски дисциплини в катедра БНИКП.

Въпросът ми към доц. Панчева е:

Вижда ли тя възможност за по-оптимално оползотворяване на справочния потенциал на труда си в посока изтъкване на приносите на видни български учени, работили за развитието на краезнанието в България?

8. Заключение.

Цялостната оценка на дисертационния труд позволява да се стигне до заключението, че той има качествата на дисертация за присъждане на научната степен „Доктор на науките“ и отговаря на изискванията на ЗАРСРБ и ППЗРАСРБ. Доц. д-р Цветанка Христова Панчева е постигнала високо експертно равнище в разглежданата краеведска тематика.

Качествата на представения дисертационен труд, а също така получените в него научни и приложни приноси ми дават основание да дам **ПОЛОЖИТЕЛНА ОЦЕНКА** и убедено да **ГЛАСУВАМ ПОЛОЖИТЕЛНО** за придобиване на научната степен „Доктор на науките“ на доц. д-р Цветанка Христова Панчева в професионално направление 3.5. Обществени комуникации и информационни науки (Книгознание, библиотекознание и библиография).

30.05.2018 г.

София

Рецензент:

/проф. д. изк. Симеон Недков/